

[Arbejdsministeren]

paradoksproblem ikke giver basis for hverken at bekræfte eller afkræfte påstandene om dagpengeniveauet som en hindring for reduktion af ledigheden. Ved de fortsatte overvejelser af problemerne vil det derfor være en forudsætning, at der ikke sker en forringelse af de lediges forhold gennem ændringer af dagpengereglerne.

Til *justitsministeren* (6/7 79) af:

Wilhjelm (VS):

»Vil ministeren drage omsorg for, at ingen af de tre algeriere, som i januar uretmæssigt blev hængt ud af politiet som terrorister, og som har en erstatningssag løbende for uberettiget varetægtsfængsling, udvises, således som fremmedpolitiet har planlagt, før den pågældende erstatningssag – som også var forudsat i ministerens svar til folketingets retsudvalg, bilag 174 af 5. april 1979 – er afsluttet?«

(Spm. nr. 1166).

Begrundelse.

På min foranledning stillede retsudvalget i foråret et spørgsmål til ministeren om politiets fremgangsmåde i denne sag (spørgsmål nr. 39, alm. del, bilag 128).

I justitsministerens svar den 5. april 1979 (alm. del, bilag 174) afslår ministeren at tage stilling til politiets fremgangsmåde, netop med den begrundelse, at sagen er bragt for retten. Det hedder i slutningen af svaret: Statsadvokaten har videre oplyst, at de tidligere fængslede har fremsat krav om erstatning for uberettiget varetægtsfængsling, og disse sager vil blive forelagt domstolene til afgørelse. Da offentliggørelsen af de sigtedes fotos kan indgå som led i den retlige bedømmelse af de fremsatte erstatningskrav, finder justitsministeriet af principielle grunde ikke at burde udtale sig om de anvendte efterforskningsskridt.

Nu fremgår det imidlertid af oplysninger i dagspressen, at fremmedpolitiet reelt vil udvise en af de pågældende, inden sagen overhovedet er nået frem til domstolene.

Uanset hvad man kan finde på af juridiske spidsfindigheder for at vise, at disse to ting intet har med hinanden at gøre, og uanset at ministeren kan hævde, at en erstatningssag principielt kan føres, selv om den

pågældende har fået ordre til at forlade landet forinden, så tager sagen sig anderledes ud set med anstændighedens eller retssikkerhedens briller.

En person, som er blevet groft forulempet af politiet, skaffer man sig af med, før denne person ved retten får lejlighed til at prøve ikke bare erstatningskravet for uberettiget varetægtsfængsling, men ifølge justitsministerens svar til retsudvalget også de anvendte politimetoder.

Udvisningen strider klart mod det indtryk, ministeren gav retsudvalget med sin besvarelse af spørgsmålet om politiets metoder, idet det her blev forudsat, at spørgsmålet på normal vis ville blive vurderet af domstolene.

Som et minimum bør ministeren derfor sikre, at udvisning ikke sker, før en sådan prøvelse har fundet sted.

Besvarelse (17/7 79):

Justitsministeren (Nathalie Lind):

Som anført i justitsministeriets besvarelse af spørgsmål nr. 1155 fra folketingsmedlem Ebba Strange har tilsynet med udlændinge den 3. juli 1979 afslået at forlænge opholds- og arbejdstilladelse for én af de tre algeriske statsborgere, som spørgeren henviser til, og samtidig pålagt ham at udrejse den 18. juli 1979. Den pågældende har umiddelbart efter tilsynets afgørelse påklaget denne til justitsministeriet og har derfor ret til at forblive her i landet, indtil ministeriets afgørelse foreligger.

Justitsministeriet har endnu ikke truffet afgørelse i sagen, men vil drage omsorg for, at den pågældende i hvert fald ikke skal udrejse, før han under domsforhandlingen i erstatningssagen den 30. august 1979 har haft adgang til at afgive den fornødne forklaring i Københavns byret.

Vedrørende de to øvrige nævnte algeriske statsborgere kan det oplyses, at den ene på grundlag af ægteskab med en dansk statsborger senest har fået forlænget sin opholds- og arbejdstilladelse til den 8. september 1979, og at der ikke verserer nogen udvisningssag mod den pågældende.

Den tredje af de omtalte personer opholder sig ikke her i landet og er heller ikke udvist fra Danmark, men har opholdstilladelse i Sverige.